

РЕШЕНИЕ

№ 2861

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 29.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1157** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на С. В. В. от [населено място], Столична община, срещу Заповед № ЧР-СП-22/17.01.2023г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител на заеманата от него длъжност.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като постановена в противоречие с материалния закон и с целите на закона. Посочва се, че новото специфично изискване за длъжността „Служител по мрежова и информационна сигурност“ е въведеното със заповед на изпълнителния директор. Излагат се доводи, че промяната във фактическото положение не се дължи на обективна причина, а изцяло зависи от волята на органа по назначението, който е включил длъжността в списъка по чл. 37 от ЗЗКИ. В тази връзка се поддържа, че не е налице твърдяната в заповедта обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Моли се съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед. Претендират се разноските, съгласно представен списък.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител, в писмено становище, в хода по същество на делото и в писмени бележки, оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност. Претендира разноски по списък. Прави

възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Не е спорно по делото и се установява от приетата административна преписка, че С. В. В. за периода 01.03.2022г. – 17.01.2023г. е бил държавен служител в Централно управление на Агенция за социално подпомагане (АСП). Със Заповед № ЧР-СП-130 от 24.02.2022 г. на изпълнителния директор на АСП (л. 50) е бил назначен на длъжност „Експерт по мрежова и информационна сигурност I степен“, експертно ниво 1Б по Класификатора на длъжностите в администрацията. Видно от т.10 от длъжностната характеристика, връчена лично на жалбоподателя на 01.03.2022г., няма изискване за притежаване на разрешение за достъп до класифицирана информация като условие за заемане на длъжността (л. 45 и сл.).

Длъжността „Експерт по мрежова и информационна сигурност“ е включена в списък по чл. 37 от Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) на 02.09.2022г. със Заповед № РД01-1681/02.09.2022 г. (52 и сл.). Със заповедта са дадени и конкретни указания за стартиране на процедурата по издаване на разрешения за достъп до класифицирана информация. Видно от приложения актуален списък на длъжностите в АСП, за които се изисква достъп до съответно ниво на класифицирана информация, представляваща държавна тайна, длъжността „Експерт по мрежова и информационна сигурност“ (ред 16) е с ниво на класификация „Секретно“. Същото изискване за заемане на длъжността с ниво на достъп за работа с класифицирана информация „секретно“ съгласно ЗЗКИ е предвидено и в утвърдената на 20.12.2022 г. длъжностна характеристика на длъжността (л. 47 и сл.), с която В. е отказал да се запознае срещу подпис. В тази връзка с административната преписка е представено, адресирано до изпълнителния директор на АСП, писмо № 30-108185/22.12.2022 г. с мотиви, обосноваващи отказа на В. да подпише длъжностната характеристика (л. 111 и сл.).

На 30.09.2022г. е изготвена докладна записка № 30-82139/30.09.2022 г. на служител по сигурността на информацията в АСП (л. 105 и сл.), с която изпълнителният директор на АСП е уведомен, че В. не е проявил съдействие и не е представил необходимите документи за стартиране на процедурата по проучване за издаване на разрешение за достъп до класифицирана информация. В същата е посочено, че „възникналият казус е отказ за изпълнение на заповед на ИД на АСП и е в противоречие с решение на ДКСИ № 44-I-15/16.2022 г., а именно с т. 5.3 и т. 5.4 от Задължителни указания за определяне като организационна единица и произтичащи от това законови задължения и отговорности“ до задължените по ЗЗКИ субекти“. Отбелязано е още, че преписката следва да бъде насочена по компетентност.

С оспорената в настоящото производство Заповед №ЧР-СП-22/17.01.2023 г. на изпълнителния директор на АСП, е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на длъжност „Експерт по мрежова и информационна сигурност“, на основание чл. 107, ал.1, т. 5 от ЗДСл, считано от 18.01.2023 г. В мотивите на заповедта е отразено, че служебното правоотношение на жалбоподателя се прекратява във връзка с обективна невъзможност за изпълнение на служебните му задължения, поради отказ от проучване за ниво на достъп до класифицирана информация.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените от

ответника писмени доказателства - заверено копие на образуваната преписка, включваща цитираните писмени доказателства; в изпълнение на дадените по делото указания, с писмо от 21.02.2023 г. (л. 119), допълнително е представено заверено копие на служебното досие на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в установения в закона срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в законоустановената форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби, съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в границите на неговата териториална и материалноправна компетентност – изпълнителният директор на Агенция социално подпомагане, който е орган по назначаването на държавни служители, съгласно чл. 54, ал. 7 от Закон за администрацията (ЗА) вр. чл. 5, ал. 1, т. 15 от Устройствения правилник на Агенция за социално подпомагане.

Съдът намира, че относно формата на акта не е допуснато съществено нарушение, което да е самостоятелно основание за отмяна. Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържа всички изискващи се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. но е постановена в противоречие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме). От изложеното следва, че наличието на обективна невъзможност трябва да е възникнала по време на реализиране на самото служебно правоотношение.

В ЗДСл липсва легална дефиниция на понятието "обективна невъзможност", като в съдебната практика се приема, че се касае за състояние, възникнало по причини, стоящи извън волята на страните по служебното правоотношение, поради което те са непреодолими. В постоянната си практиката относно законосъобразността на прекратяването на служебното правоотношение на посоченото основание Върховният административен съд приема, че за да е осъществен фактически състав на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, следва да са налице следните предпоставки: 1.) да е създадена нова фактическа обстановка; 2.) същата да води до невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност и 3.) причините за това да са непреодолими и за двете страни по правоотношението, защото са неподвластни на волята им. Разпоредбата изисква такава обективна промяна в обстоятелствата, която възниква

въпреки и независимо от волята на всяка от страните по правоотношението и която води до невъзможност за изпълнение на задълженията на конкретната длъжност. За да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, същата следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните не е изразила изрична воля или не е съдействала за настъпването им по какъвто и да било начин.

В разглеждания случай изискването за притежаване на достъп до класифицирана информация за конкретната длъжност е по силата на заповед № РД01-1681/02.09.2022 г. на ИД на АСП, с която е определен списъкът на длъжностите в АСП, за които се изисква достъп до съответно ниво на класифицирана информация. Следователно, установеното от органа по назначаване по едностранен начин условие за изпълнение на посочената длъжност в администрацията е обстоятелство, което има субективен характер и изцяло зависи от волята на административния орган. Това означава, че то не попада в кръга от обстоятелства, които да обуславят приложението на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл - само такива обстоятелства, които не зависят от волята на страните и които да са непреодолими, като в резултат на тях лицето да не може да упражнява служебните си задължения. Тази едностранна промяна от органа по назначаване на условията за заемане на дадена длъжност е субективна, зависи изцяло от неговата воля, а не основана на нормативен акт, поради което такава промяна не е обективна причина по смисъла на чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл, която да доведе до невъзможност на служителя да изпълнява служебните си задължения (решение № 11919 от 11.11.2015 г. на ВАС по адм. д. № 3554/2015 г., Първо отделение). Следва да се отбележи още, че фактът на въвеждане на ново, специфично изискване за длъжността, извършено по изричното волеизявление на органа по назначаването е материализирано и в утвърдена длъжностната характеристика.

Законосъобразното прекратяване на служебното правоотношение на посоченото правно основание изисква наличието на изброените по - горе три предпоставки, което в случая не е установено. Правоотношението е прекратено след въвеждане на изискване за получаване на разрешение за достъп до класифицирана информация със заповед на органа по назначение. В тази връзка не може да се приеме, че новото фактическо обстоятелство не е по волята на органа по назначаването, доколкото той е утвърдил новото изискване за длъжността в одобрения от него списък по чл.37 от ЗЗКИ.

Настоящият състав съобразява мотивите си и с решението на Европейския съд по правата на човека по делото М. Р. v. В. (А. по 57148/08) от 21 юли 2016. ЕСПЧ посочва, че на нито един етап от съдебните процедури съдилищата не са изследвали въпроса дали е съществувало основание да бъде предоставен достъп до класифицирана информация, въпреки че именно той е бил в основата на прекратяване на трудовото правоотношение. В оспорената заповед липсва посочване, а и по делото не се установиха конкретните задължения, вменени на жалбоподателя, с оглед заеманата длъжност, които не могат да се изпълняват без достъп до класифицирана информация.

По изложените съображения процесната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалноправната разпоредба на чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл и целта на закона, изискваща стабилитет на държавната служба. Последното също е основание за отмяна на заповедта като несъответстваща с целта на закона и принципа за стабилитет на държавната служба по чл. 18 от ЗДСл.

При този изход на правния спор и представени доказателства за платено адвокатско възнаграждение е основателно искането на оспорващия за заплащане на разноски за съдебното производство в размер на 1000 лева по представен списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК (л. 202). Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, тъй като съответства на минималния размер, установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. В. В., Заповед № ЧР-СП-22/17.01.2023г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на С. В. В., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от уведомяване на страните.

СЪДИЯ: